

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 12, 2014

Nummer 12, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2014:330](#) 15-05-2014

minister I en M/beschermingsmaatregelen

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:6161](#) 21-05-2014

Staat der Nederlanden

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2014:2477](#) 08-04-2014

Sluis/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1939](#) 28-05-2014

GS Zuid-Holland/beheerplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1864](#) 28-05-2014

Vught/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1868](#) 28-05-2014

De Wouwse Tol/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1880](#) 28-05-2014

Eersel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1813](#) 21-05-2014

Wijdemeren/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1568](#) 30-04-2014

Emmen/spoedeisende bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1312](#) 16-04-2014

staatssecretaris EZ/vergunningverlening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1330](#) 16-04-2014

Apeldoorn/maatwerkvoorschriften

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:1284](#) 16-04-2014
staatssecretaris EZ/handhavingsverzoek

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

GS Overijssel/passende beoordeling

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Eersel/planschade

Dat een planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, betekent niet dat deze voorzienbaar was.

Casus

Appellante betoogt dat belanghebbende zich bij de aankoop van de woning had behoren te realiseren dat, gelet op de structuurvisie, de planologische situatie in het plangebied zou kunnen veranderen ten behoeve van het realiseren van woningbouw. Daartoe voert zij aan dat de uitbreidingsmogelijkheden voor woningbouw op de kaart op bladzijde 80 van de structuurvisie met een rode pijl en rode stippen zijn aangeduid en dat die pijl en stippen weliswaar niet exact tot aan het plangebied reiken, maar dat daaruit niet valt af te leiden dat geen bebouwing in het plangebied zal plaatsvinden, omdat de structuurvisie een globaal karakter heeft en niet beoogt planologische ontwikkelingen op detailniveau te schetsen. Voorts voert zij aan dat de stedelijke hoofdstructuur van Steensel op de kaart op bladzijde 59 van de structuurvisie met een paarse cirkel is aangeduid en dat het plangebied binnen deze cirkel is gelegen. Ten slotte voert zij aan dat in de toelichting bij het nieuwe bestemmingsplan is vermeld dat dit plan in overeenstemming met de structuurvisie is.

Rechtsvraag

Was de woningbouw in het plangebied voor belanghebbende op grond van de structuurvisie voorzienbaar?

Uitspraak

Op bladzijde 81 van de structuurvisie is uiteengezet dat de gemeente een uitbreidingsmogelijkheid voor woningbouw in het zuiden van Steensel heeft, dat op de locatie Boterbocht Zuid direct aansluitend op de bestaande bebouwing ongeveer 24 woningen kunnen worden gebouwd, dat hiermee de resterende vraag tot 2015 zou zijn ingevuld en dat de gemeente de voorkeur aan invulling van deze locatie geeft, omdat uitbreiding op deze plek een mogelijkheid tot een goede stedenbouwkundige afronding van de kern biedt en de haalbaarheid van deze locatie groter is. Op de kaart op bladzijde 80 van de structuurvisie is

deze uitbreidingsmogelijkheid met een rode pijl en rode stippen aangeduid. Niet in geschil is dat de rode pijl niet naar het plangebied wijst en dat geen van de rode stippen binnen de grenzen van het plangebied is geplaatst. Dat de kaart geen weergave van de planologische ontwikkeling op detailniveau is, laat onverlet dat een redelijk denkend en handelend koper ten tijde van de aankoop van de woning niet op basis van de kaart rekening had behoren te houden met de mogelijkheid van woningbouw in het plangebied. Anders dan appellante stelt, valt uit de kaart niet af te leiden dat in de structuurvisie niet slechts de locatie Boterbocht Zuid, maar ook het plangebied een uitbreidingsmogelijkheid voor woningbouw is. Voor zover het plangebied een logische afsluiting van de kern Steensel is, zoals appellante stelt, leidt dat niet tot een ander oordeel. Dat een planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, betekent niet dat deze voorzienbaar was, als bedoeld in artikel 6.3, aanhef en onder a, van de Wro.

Voorts kan aan de paarse cirkel op de kaart op bladzijde 59 van de structuurvisie niet de betekenis worden toegekend die appellante daaraan wenst te hechten. Met deze cirkel is slechts de stedelijke hoofdstructuur van de kern Steensel aangeduid. Daaruit blijkt op zichzelf niet van een concreet beleidsvoornemen om de binnen de cirkel gelegen gronden voor woningbouw te bestemmen.

Dat in de toelichting bij het nieuwe bestemmingsplan is vermeld dat dit plan in overeenstemming met de structuurvisie is, laat onverlet dat, naar objectieve maatstaven gemeten, de voor belanghebbende negatieve planologische ontwikkeling in het plangebied ten tijde van de aankoop van de woning niet voorzienbaar was en dat het door appellante gestelde subjectieve oordeel van de gemeenteraad in deze toelichting daaraan niet kan afdoen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1880

Zaaknummer: 201305356/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 6.2 lid 1 Wro en 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

De Wouwse Tol/nadeelcompensatie

Het ligt in de rede dat de minister ten aanzien van verschillende typen weggebonden ondernemingen verschillende omzetrempels voor het ondernemersrisico zou hanteren.

Casus

De Wouwse Tol exploiteert een wegrestaurant/hotel. In de tussenuitspraak heeft de Afdeling overwogen dat zij daarmee heeft gekozen voor een weggebonden onderneming en dus voor afhankelijkheid van de toestroom van klanten over de weg. Hieraan is inherent dat soms nadeel wordt ondervonden door de uitvoering van verkeersmaatregelen of wegwerkzaamheden, zoals dat heeft plaatsgevonden in de periode maart-april 2006, waardoor haar onderneming dan verminderd of niet bereikbaar is voor klanten. Dit nadeel behoort in beginsel tot het eigen ondernemersrisico. Schadevergoeding is eerst aan de orde indien sprake is van onevenredige, dat wil zeggen buiten het normale ondernemersrisico vallende schade. Het hanteren van een ondergrens of drempel voor de beoordeling van de vergoedbaarheid van schade geleden als gevolg van die verkeersmaatregelen, waaronder in het kader daarvan te verrichten reconstructiewerkzaamheden, sluit hierbij aan. Pas als de schade boven de drempel uitkomt, is sprake van onevenredige schade zoals hiervoor bedoeld.

In de tussenuitspraak is verder overwogen dat zonder nadere motivering niet valt in te zien dat het hanteren van een vaste ondergrens van 15% van de omzet redelijk is in een geval zoals hier, waarin de weggebonden onderneming een horecabedrijf is. De minister dient alsnog in te gaan op het betoog van De Wouwse Tol dat het hanteren van een ondergrens van 15% van de omzet op jaarbasis tot onvoldoende differentiatie tussen verschillende branches leidt. Voorts dient de minister nader in te gaan op het betoog van De Wouwse Tol dat het niet redelijk is een drempel van 15% toe te passen op schade geleden als gevolg van de volledige wegafsluiting in de periode van 16 tot en met 28 juli 2006.

Bij brief van 22 maart 2013 heeft de minister, ter uitvoering van de tussenuitspraak, het besluit van 18 januari 2011 nader gemotiveerd en de afwijzing van het verzoek om nadeelcompensatie gehandhaafd.

Rechtsvraag

Kan een vaste drempelwaarde van 15% voor het ondernemersrisico gehanteerd worden gelet op de verschillende typen weggebonden ondernemingen?

Uitspraak

In de tussenuitspraak is overwogen dat het hanteren van een vaste drempel van 15% mogelijkwerijs tot onvoldoende differentiatie tussen verschillende typen weggebonden ondernemingen leidt. Het is aan de minister om een gemotiveerd oordeel te geven over de vraag of differentiatie gerechtvaardigd is en wat dat betekent voor de invulling van het normaal ondernemersrisico. De Wouwse Tol betoogt in dit verband terecht dat de minister geen motivering heeft gegeven voor de hoogte van de toegepaste drempel. De minister heeft in zoverre een onjuiste uitvoering gegeven aan de tussenuitspraak. Voor de stelling van de minister dat de toepassing van de drempel van 15% alleen dan hoeft te worden gemotiveerd als de omvang van de schade die drempel nadert en dat er dan alleen een beoordeling plaatsvindt of individuele omstandigheden ertoe nopen dat wordt afgezien van toepassing van de drempel en dat alleen in dat verband aandacht hoeft te worden besteed aan de verhouding omzet en kosten, is geen grond aanwezig. Hiermee is geen antwoord gegeven op de vraag of uiteenlopende gevolgen voor verschillende typen ondernemingen ertoe zouden moeten leiden dat andere omzetsdrempels worden gehanteerd. Dat dit volgens de minister niet nodig en ook niet goed mogelijk is, vormt een onvoldoende rechtvaardiging om de opdracht in de tussenuitspraak te reduceren tot de vraag of een onderneming individueel onevenredig hard wordt getroffen in het geval die onderneming de drempel van 15% nadert. In dit verband is van belang dat De Wouwse Tol terecht heeft betoogd dat bij een verzoek om nadeelcompensatie van een onderneming die volledig afhankelijk is van de snelweg, het in nagenoeg alle gevallen zal gaan om wegrestaurants/hotels of tankstations. Aan de hand van cijfers van het Centraal Bureau voor Statistiek heeft De Wouwse Tol voorts laten zien dat beide typen ondernemingen, enerzijds wegrestaurants/hotels en anderzijds tankstations, een verschillende kostenstructuur kennen en een wezenlijk andere verhouding tussen kosten en omzet. Dat er verschillen binnen de horecabranche zijn qua bedrijfsvoering, neemt niet weg dat de kostenstructuur in grote lijnen overeenkomt. Voorts heeft De Wouwse Tol aan de hand van rekenvoorbeelden laten zien dat een omzetsderving van 15% bij beide ondernemingen tot zeer uiteenlopende schadebedragen leidt. Gelet daarop ligt het in de rede dat de minister ten aanzien van verschillende typen weggebonden ondernemingen verschillende omzetsdrempels zou hanteren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1868

Zaaknummer: 201112232/1/A2

Wetsartikelen: Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999

RECHTSPRAAK

Vught/planschade

De feitelijke situatie en de eigendomssituatie zijn voor de toepasselijkheid van de voorschriften van het bestemmingsplan niet van belang.

Casus

Op 18 juli 2011 heeft het college een verzoek van de erven ontvangen, strekkende tot een tegemoetkoming in planschade als gevolg van het onherroepelijk worden van het bestemmingsplan 'Stadhouderspark', specifiek deelgebied 'Hagen'. Dit bestemmingsplan voorziet in de bouw van ongeveer 640 woningen, een noordelijke ontsluitingsweg en een aantal maatschappelijke en recreatieve voorzieningen op de gronden waar zich voorheen het militaire terrein bevond. Deelgebied 'Hagen' voorziet in de bouw van circa 220 woningen met bijbehorende voorzieningen, en is in werking getreden op 18 februari 2010.

De erven betogen in het hoger beroep dat de planvergelijking onjuist is. Daartoe stellen zij dat het militaire terrein sedert begin jaren '90 niet meer als zodanig in gebruik is en uitgesloten moest worden geacht dat dit alsnog – opnieuw – zou gebeuren. In dat verband wijzen zij onder meer op de begroting van het ministerie van 1992, waaruit het voornemen blijkt om het militaire terrein af te stoten.

Rechtsvraag

Mocht het het college van de maximale invulling onder het oude bestemmingsplan uitgaan, of kon het gebruik als militair terrein met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden uitgesloten?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 juli 2006, in zaak nr. 200509976/1) dient, in een geval als het thans voorliggende, de beweerdelijk schadeveroorzakende maatregel te worden vergeleken met het voordien geldende regime. Daarbij is niet de feitelijke situatie van belang, maar hetgeen op grond van het voordien

geldende regime maximaal kon worden gerealiseerd, ongeacht of verwezenlijking daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Hiervan kan slechts worden afgeweken indien realisering van de maximale mogelijkheden met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten.

De stukken waar de erven in het hogerberoepschrift naar verwijzen behelzen een beleidsvoornemen tot het afstoten van het militaire terrein. Uit de nadere stukken blijkt voorts dat onderhandelingen hebben plaatsgevonden tussen onder andere het ministerie en het college. Deze hebben geresulteerd in de verkoop van het militaire terrein aan de gemeente in 2005. Deze omstandigheden betreffen de feitelijke situatie en de eigendomssituatie, die, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 november 2011, in zaak nr. 201102648/1/H2), voor de toepasselijkheid van de voorschriften van het bestemmingsplan niet van belang zijn. Dat, in ieder geval na de verkoop van het militaire terrein, niet aannemelijk was dat het ministerie het nog als zodanig zou gebruiken, betekent nog niet dat dit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon worden uitgesloten. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het college van de maximale invulling onder het oude bestemmingsplan mocht uitgaan.

Het betoog faalt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1864

Zaaknummer: 201304568/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Wijdemeren/planschade

Uitzichtbeperking als gevolg van woonarken kan gelijk worden gesteld aan die van plezierschepen.

Casus

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voor de waardering van het onder het oude planologische regime bestaande uitzicht niet wezenlijk uitmaakt of slechts uitzicht bestaat op in de jachthaven afgemeerde plezierschepen of tevens op woonarken. Daartoe voert hij aan dat woonarken, anders dan plezierschepen, permanent aanwezig zijn, zodat de mate van uitzichtbeperking als gevolg van woonarken niet zonder meer gelijk kan worden gesteld aan die van plezierschepen.

Rechtvraag

Heeft de schadebeoordelingscommissie voldoende inzichtelijk gemaakt dat het voor appellant onder het oude planologische regime geen wezenlijk verschil had gemaakt of vanuit het bungalowpark slechts uitzicht bestaat op afgemeerde plezierschepen op een afstand van minimaal 10 m van het bungalowpark of tevens op woonarken op een afstand van minimaal 45 m?

Uitspraak

Dat plezierschepen, anders dan woonarken, in het najaar feitelijk uit het water worden gehaald en in stalling worden gebracht, betekent niet dat de mate van uitzichtbeperking als gevolg van woonarken niet gelijk kan worden gesteld aan die van plezierschepen. Dit seizoensgebonden verschil doet immers niet af aan de planologische mogelijkheid dat plezierschepen permanent aanwezig zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1813

Zaaknummer: 201306439/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

GS Zuid-Holland/beheerplan

Afdeling acht zich onbevoegd om kennis te nemen van beroep tegen beheersplan op grond van de NB-wet 1998.

Casus

Vaststelling beheersplan met betrekking tot de instandhoudingsdoelstellingen van een Natura 2000-gebied. Appellante voert aan dat in het beheersplan ten onrechte wordt uitgegaan van de beëindiging van haar camping. Volgens verweerders is het beroep niet-ontvankelijk omdat het zich richt tegen niet voor beroep vatbare delen van het beheersplan.

Rechtsvraag

Is de Afdeling bevoegd om kennis te nemen van het geschil?

Uitspraak

Het beroep van appellante is gericht tegen het deel van het beheerplan waarin is beschreven welke instandhoudingsmaatregelen dienen te worden getroffen ten behoeve van het habitatype grijze duinen (kalkarm; H2130B) en op welke wijze. Een beroep kan uitsluitend betrekking hebben op de beschrijvingen van handelingen en ontwikkelingen die het bereiken van de instandhoudingsdoelstelling niet in gevaar brengen, en de daarbij in voorkomend geval aangegeven voorwaarden en beperkingen. Daaruit volgt dat geen beroep kan worden ingesteld tegen het deel van het beheerplan waarin de instandhoudingsmaatregelen zijn beschreven. De Afdeling is onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1939

Zaaknummer: 201310448/1/R2

Wetsartikelen: 19a NB-wet 1998, 19b NB-wet 1998 en 39 NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

Staat der Nederlanden

Buiten werking stellen Wet verbod pelsdierhouderij wegens strijdigheid met hogere regelgeving.

Casus

De Wet verbod pelsdierhouderij voorziet in een verbod op het houden en doden van een pelsdier met ingang van 1 januari 2024. In de overgangsperiode tussen 2013 en 2024 mogen pelsdierhouders hun bedrijf niet uitbreiden en (in beginsel) niet overdragen.

Eisers hebben de rechtbank verzocht om de wet onverbindend te verklaren althans buiten werking te stellen wegens strijdigheid met onder meer de Grondwet en het Eerste Protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: artikel 1 EP). Daarbij betogen eisers dat de wet voorziet in een verbod zonder dat aan hen een volledige, althans adequate schadeloosstelling is verstrekt.

Rechtsvraag

Is de wet in strijd met een hogere regeling?

Uitspraak

Er is sprake van een regulering (beperking) van het eigendomsrecht als bedoeld in artikel 1 EP nu pelsdierhouders in de periode tussen 2013 en 2024 hun bedrijf niet mogen uitbreiden en in beginsel niet mogen overdragen. Vanaf 1 januari 2024 mogen de pelsdierhouders hun bedrijf in het geheel niet meer uitoefenen waarmee hen de verdien capaciteit volledig wordt ontnomen.

De bestreden wet is niet 'manifestly without reasonable foundation' en evenmin kan worden gezegd dat een legitiem doel aan de wetgeving ontbreekt. Omdat voorts de nationale rechtsbasis voor de inmenging voldoende precies, toegankelijk en voorzienbaar is, is in zoverre voldaan aan artikel 1 EP.

De wet brengt de pelsdierhouders een aanzienlijke schade toe. Nu de uitfaseringsperiode geen

compensatie vormt en flankerende maatregelen thans niet als vorm van compensatie in de beoordeling kunnen worden betrokken omdat de aard van deze maatregelen nog niet vaststaat, is geen sprake van *fair balance*. Daarmee zijn de maatregelen in de wet disproportioneel en in strijd met artikel 1 EP. Door het uitvoeren van de wet zonder dat kan worden vastgesteld dat hiervoor enige, laat staan adequate vergoeding is/zal worden geboden, handelt de Staat onrechtmatig jegens de pelsdierhouders. Dit klemmt temeer daar de pelsdierhouders voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze wet welzijnsinvesteringen hebben moeten doen en aldus (hoge) kosten hebben moeten maken op straffe van onmiddellijke ingang van het in deze wet neergelegde verbod.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:6161

Zaaknummer: Cog/443613 / HA ZA 13-611

Wetsartikelen: 1 Eerste Protocol van het EVRM, 14 Gw, 94 Gw en Wet verbod pelsdierhouderij

RECHTSPRAAK

minister I en M/beschermingsmaatregelen

Beschermingsmaatregelen die in een project worden opgenomen om de schadelijke gevolgen van dit project voor een Natura 2000-gebied te compenseren, kunnen bij de door artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn opgelegde beoordeling van de gevolgen van dit project niet in aanmerking worden genomen.

Casus

Tracéproject tot verbreding van een Rijksweg A2. Tevens zijn maatregelen vastgesteld om de impact van dit project op het nabijgelegen Natura 2000-gebied te verminderen. Volgens de minister worden daardoor de instandhoudingsdoelstellingen van het habitatype in het gebied niet aangetast. Appellanten betogen dat – gelet op de negatieve gevolgen voor het betrokken Natura 2000-gebied – het tracéproject niet had mogen worden vastgesteld. In dit verband voeren zij aan dat de door de minister getroffen maatregelen niet als mitigerende maatregelen kunnen worden aangemerkt. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie EU over de wijze waarop dient te worden beoordeeld of de natuurlijke kenmerken van het gebied worden aangetast.

Rechtsvraag

Op welke wijze dient te worden beoordeeld of de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied worden aangetast?

Uitspraak

Het Hof stelt vast dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied kan aantasten en dat de voorgestelde beschermingsmaatregelen niet afdoen aan die vaststelling. De beschermingsmaatregelen die in een project worden opgenomen om de schadelijke gevolgen van dit project voor een Natura 2000-gebied te compenseren, kunnen bij de door artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn opgelegde beoordeling van de gevolgen van dit project niet in aanmerking worden genomen. In dit verband wijst het Hof erop dat de eventuele positieve

gevolgen van het achteraf tot ontwikkeling brengen van een nieuwe habitat waarmee het verlies aan oppervlakte en kwaliteit van ditzelfde type habitat in een beschermd gebied dient te worden gecompenseerd in de regel onzeker zijn, en dat deze gevolgen hoe dan ook slechts binnen enkele jaren zichtbaar zullen zijn.

Maatregelen kunnen slechts als compenserende maatregelen worden aangemerkt indien het gaat om een plan of project dat om dwingende redenen van groot openbaar belang moet worden gerealiseerd (artikel 6, vierde lid, Habitatrichtlijn) en voor zover de daarbij gestelde wettelijke voorwaarden zijn vervuld. Daarbij is kennis van de gevolgen van het plan of project voor de instandhoudingsdoelstellingen absoluut noodzakelijk.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 15-05-2014

ECLI: ECLI:EU:C:2014:330

Zaaknummer: C-521/12

Wetsartikelen: 6 lid 3 Habitatrichtlijn

RECHTSPRAAK

Emmen/spoedeisende bestuursdwang

Zorgplichtbepaling grondslag voor spoedeisende bestuursdwang.

Casus

Besluit tot spoedeisende bestuursdwang wegens overtreding van de zorgplichtbepaling in de Wet milieubeheer. De bestuursdwang is toegepast naar aanleiding van asbestverspreiding als gevolg van een brand in een loods. Appellant betoogt dat ten onrechte spoedeisende bestuursdwang is toegepast omdat hij voornemens was om aan een asbestverwijderingsbedrijf opdracht tot sanering te geven.

Rechtsvraag

Kon op basis van de zorgplichtbepaling bestuursdwang worden toegepast?

Uitspraak

De zorgplicht geldt in beginsel slechts in gevallen waarin ernstige nadelige gevolgen optreden of acuut dreigen op te treden, terwijl de Wet milieubeheer niet op andere wijze voorziet in het voorkomen of zo veel mogelijk beperken van die gevolgen. Gezien het dreigende gevaar voor de volksgezondheid heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de situatie dermate spoedeisend was dat direct opdracht voor verwijdering van asbest in de omgeving moest worden gegeven.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1568

Zaaknummer: 201307315/1/A4

Wetsartikelen: 1.1a WMB

RECHTSPRAAK

Apeldoorn/maatwerkvoorschriften

Maatwerkvoorschriften zijn geen garantie voor een goed woon- en leefklimaat.

Casus

Vaststelling van bestemmingsplan met horecabestemmingen. Appellanten voeren aan dat vanwege geluidbelasting geen aanvaardbaar woon- en leefklimaat van hun woning is verzekerd. Verweerder stelt dat op grond van een geluidonderzoek maatwerkvoorschriften als bedoeld in het Activiteitenbesluit milieubeheer voor de horecabedrijven zijn gesteld.

Rechtsvraag

Garanderen maatwerkvoorschriften een aanvaardbaar woon- en leefklimaat?

Uitspraak

Het vaststellen van hogere waarden bij maatwerkvoorschriften betekent niet zonder meer dat nog een aanvaardbaar woon- en leefklimaat voor de omwonenden is gegarandeerd. Verweerder kan zich dan ook niet onder verwijzing naar het vaststellen van maatwerkvoorschriften op het standpunt stellen dat daarmee de door appellanten geschetste geluidhinder zich buiten de reikwijdte van dit plan afspeelt. Bij de beoordeling of alsdan sprake is van een goed woon- en leefklimaat dienen alle omgevingsfactoren te worden betrokken. Hierbij speelt onder meer een rol dat ook indien de maatwerkvoorschriften worden nageleefd de waarden uit het Activiteitenbesluit milieubeheer in de nachtperiode met 7 dB(A) worden overschreden en in de avondperiode met 3 dB(A).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1330

Zaaknummer: 201306601

Wetsartikelen: 2.17 Activiteitenbesluit milieubeheer en 2.20 Activiteitenbesluit milieubeheer

RECHTSPRAAK

staatssecretaris EZ/vergunningverlening

Bevoegd gezag kan slechts vergunning ingevolge de NB-wet 1998 verlenen voor zover het project effecten heeft op in Nederland gelegen Natura 2000-gebieden. Daarbij moet tevens de zekerheid zijn verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van buiten Nederland gelegen Natura 2000-gebieden niet aantast. Instemming buitenlandse autoriteit is niet noodzakelijk. Consultatieplicht buitenlandse autoriteiten.

Casus

Vergunning krachtens de Natuurbeschermingswet 1998 voor een elektriciteitscentrale in de Eemshaven. Appellanten hebben aangevoerd dat in het kader van de voorbereiding ten onrechte is nagelaten de Duitse en Deense autoriteiten te consulteren. Voorts betogen appellanten dat verweerders niet bevoegd waren om vergunning te verlenen voor het project voor zover het effecten heeft op Duitse Natura 2000-gebieden. Daarbij stellen zij dat de instemming van de Duitse autoriteiten is vereist.

Rechtsvragen

Is er een consultatieplicht van buitenlandse autoriteiten bij grensoverschrijdende effecten?

Kan vergunning worden verleend voor een project voor zover dat effecten heeft op buitenlandse Natura 2000-gebieden?

Uitspraak

Op grond van het beginsel van Unietrouw dienen autoriteiten van de lidstaten met elkaar in overleg te treden met het oog op een nuttige toepassing van het Unierecht. Indien een project significante effecten kan hebben voor Natura 2000-gebieden in een andere lidstaat, dient het bevoegd gezag die lidstaat zo spoedig mogelijk te informeren over het voornemen tot vergunningverlening voor dat project.

De Nederlandse natuurbeschermingswetgeving voorziet niet in een bevoegdheidstoedeling ten aanzien van buiten Nederland gelegen Natura 2000-gebieden noch biedt het een grondslag voor het verlenen van een vergunning voor zover het gaat om mogelijke schadelijke gevolgen van een project voor buiten Nederland gelegen Natura 2000-gebieden. Dit laat onverlet dat het bevoegd gezag moet beoordelen of vergunningverlening in overeenstemming is met de Habitatrichtlijn. Dit leidt ertoe dat het Nederlandse bevoegd gezag alleen een vergunning kan verlenen voor het project voor zover het effecten heeft op de in Nederland gelegen Natura 2000-gebieden, indien het tevens de zekerheid heeft verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van de buiten Nederland gelegen Natura 2000-gebieden niet aantast. Voor het verkrijgen van deze zekerheid is niet noodzakelijk dat de buitenlandse autoriteiten instemming hebben verleend met de vergunningverlening voor het project.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1312

Zaaknummer: 201304768/1/R2

Wetsartikelen: 6 lid 3 Habitatrichtlijn, 16 NB-wet 1998, 19d NB-wet 1998 en 4 lid 3 EU-Verdrag

RECHTSPRAAK

staatssecretaris EZ/handhavingsverzoek

Het verbod in artikel 9 Flora- en faunawet is niet beperkt tot het opzettelijk doden van beschermde diersoorten.

Casus

Afwijzing handhavingsverzoek in het kader van de Flora- en faunawet (Ffw). Het verzoek heeft betrekking op het vallen van veel slachtoffers onder de gewone en ruige dwergvleermuis vanwege het gebruik van windturbines. De rechtbank Breda heeft het beroep tegen het afwijzingsbesluit gegrond verklaard, waarbij de rechtbank heeft overwogen dat voorzienbare verwonding of sterfte van individuele exemplaren onder de bescherming van artikel 9 Ffw valt. In hoger beroep betoogt de exploitante van het windturbinepark dat deze bepaling niet wordt overtreden nu door haar mitigerende maatregelen zijn getroffen om eventuele slachtoffers onder de vleermuispopulaties te beperken tot toevallige, incidentele slachtoffers. Het aantal slachtoffers heeft volgens appellante geen effecten op de staat van instandhouding van die populaties.

Rechtsvragen

Hoe dient artikel 9 Ffw te worden uitgelegd? Kon van handhavend optreden worden afgezien?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het in artikel 9 van de Ffw opgenomen verbod niet is beperkt tot het opzettelijk doden van beschermde inheemse diersoorten. Eveneens terecht heeft de rechtbank overwogen dat in artikel 2, eerste lid, van de Wet economische delicten, gelezen in verbinding met artikel 1a, onder 2, van die wet, is bepaald dat overtreding van artikel 9 van de Ffw, voor zover opzettelijk begaan, heeft te gelden als een misdrijf en, voor zover niet opzettelijk begaan, als een overtreding. Uit het bepaalde in artikel 9 van de Ffw en voormelde wetssystematiek volgt dat met elke doding van een dier dat behoort tot een beschermde, inheemse diersoort, daargelaten of die doding voorzienbaar dan wel incidenteel is, het in artikel 9 van de Ffw vervatte verbod wordt overtreden en derhalve een bevoegdheid bestaat tot handhavend optreden.

Appellante heeft een verzoek om ontheffing van het verbod in artikel 9 Ffw ingediend. Nu geen afbreuk wordt gedaan aan de gunstige staat van instandhouding van de diersoort kan de ontheffing worden verleend, zodat concreet zicht op legalisatie bestaat. Voorts zijn mitigerende maatregelen getroffen waardoor nog slechts incidenteel slachtoffers vallen onder de vleermuispopulaties en komt het toepassen van duurzame energie het milieu ten goede. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris zich op het standpunt kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval zodanig onevenredig zou zijn dat daarvan behoorde te worden afgezien.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:1284

Zaaknummer: 201301107/1/A3

Wetsartikelen: 9 Ffw en 75 Ffw

RECHTSPRAAK

Sluis/omgevingsvergunning

Het impliciet verlenen van een vergunning in de vorm van een voorwaardelijk voorschrift pas niet in het systeem van het Besluit omgevingsrecht.

Casus

Omgevingsvergunning voor een veehouderijbedrijf. Bij voorschrift is het verboden om de waterpomp te gebruiken totdat de houder van de inrichting heeft aangetoond dat hij aan de geluidsnormen voldoet.

Rechtsvraag

Kan een dergelijk voorschrift aan de vergunning worden verbonden?

Uitspraak

Het (impliciet) verlenen van een vergunning in de vorm van een voorwaardelijk voorschrift, zoals het in geding zijnde voorschrift, past niet in het systeem van de wet. De rechtsbescherming voor derde belanghebbenden, onder wie verzoeker, speelt daarbij een belangrijke rol.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2014:2477

Zaaknummer: AWB 14-686

Wetsartikelen: par. 5.2.1 Besluit omgevingsrecht

RECHTSPRAAK

GS Overijssel/passende beoordeling

Een passende beoordeling brengt mee dat alle mogelijke effecten van de activiteit bij de beoordeling zijn betrokken.

Casus

Vergunning krachtens de Natuurbeschermingswet 1998 voor het elektrovisseren in het Natura 2000-gebied Zwarte Meer. Appellanten betogen dat ten onrechte geen passende beoordeling is gemaakt. Verweerder stelt zich op het standpunt dat een passende beoordeling niet is vereist, omdat uit de gegevens die ten grondslag zijn gelegd aan het bestreden besluit volgt dat de activiteit geen significante gevolgen heeft voor het Natura 2000-gebied.

Rechtsvraag

Wat houdt een passende beoordeling in?

Uitspraak

Gelet op de jurisprudentie van het Hof van Justitie EG moeten alle mogelijke effecten van de activiteit in een passende beoordeling worden gezien teneinde te kunnen beoordelen of is verzekerd dat de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000- gebied niet worden aangetast door die activiteit. Niet gebleken is dat de mogelijke effecten van verstoring van broedende vogels door de te verwachten geluidsbelasting van het aggregaat dat bij het elektrovisseren wordt gebruikt, zijn onderzocht of beoordeeld.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: